दृष्टं दत्तमधीतञ्च व्रतानि नियमाश्च ये । ह्रीः कीर्त्तिः श्रीर्धृतिस्तुष्टिः सिद्धिश्चैव तदर्पणी ।
कामः क्रोधो भयं लोभो मदः स्तम्भोऽथ मत्सरः । आधयो व्याधयश्चैव भगवंस्तनयास्तव ।
कृतिर्व्विकारः प्रलयः प्रधानं वीजमव्ययं । मनसः परमा योनिः प्रभावश्चापि शाश्वतः ।
अव्ययः पावनोऽचिन्त्यः सहस्रांशुर्हिरण्मयः । आदिर्गणानां सर्व्वेषां भवान् वै जीविताश्रयः । १०१०
महानात्मा मतिर्ब्रह्मा विश्वः शम्भुः स्वयम्भुवः । बुद्धिः प्रज्ञोपलब्धिश्च संवित् ख्यातिर्धृतिः स्मृतिः ।
पर्य्यायवाचकैः शब्दैर्म्महानात्मा विभाव्यते । त्वां बुद्ध्वा ब्राह्मणो विद्वान् प्रमोहं विनियच्छति ।
हृदयं सर्व्वभूतानां क्षेत्रज्ञस्त्वमृषिष्टुतः । सर्व्वतःपाणिपादान्तः सर्व्वतोऽक्षिशिरोमुखः ।
सर्व्वतःश्रुतिमाँल्लोके सर्व्वमावृत्य तिष्ठसि । फलं त्वमसि तिग्मांशोर्निमेषादिषु कर्म्मसु ।
त्वं वै प्रभार्चिः पुरुषः सर्व्वस्य हृदि संश्रितः । अणिमा लघिमा प्राप्तिरीशानो ज्योतिरव्ययः । १०१५
त्वयि बुद्धिर्म्मतिर्लोकाः प्रपन्नाः संश्रिताश्च ये । ध्यानिनो नित्ययोगाश्च सत्यसत्त्वा जितेन्द्रियाः ।
यस्त्वां ध्रुवं वेदयते गुहाशयं प्रभुं पुराणं पुरुषञ्च विग्रहं । हिरण्मयं बुद्धिमतां परां गतिं स बुद्धिमान् बुद्धिमतीत्य तिष्ठति ।
विदित्वा सप्त सूक्ष्माणि षडङ्गं त्वाञ्च मूर्त्तितः । प्रधानविधियोगस्थस्त्वामेव विशते बुधः ।
एवमुक्ते मया पार्थ भवे चार्त्तिविनाशने । चराचरं जगत्सर्व्वं सिंहनादं तदाकरोत् ।
तं विप्रसङ्घाश्च सुरासुराश्च नागाः पिशाचाः पितरो वयांसि । रक्षोगणा भूतगणाश्च सर्व्वे महर्षयश्चैव तदा प्रणेमुः । १०२०
मम मूर्द्ध्नि च दिव्यानां कुसुमानां सुगन्धिनां । राशयो निपतन्ति स्म वायुश्च सुसुखो ववौ ।
निरीक्ष्य भगवान् देवीं द्युमां माञ्च जगद्धितः । शतक्रतुञ्चाभिवीक्ष्य स्वयमाह स शङ्करः ।
विद्मः कृष्ण परां भक्तिमस्मासु तव शत्रुहन् । व्रियतामात्मनः श्रेयः प्रीतिर्हि त्वयि मे परा ।
वृणीष्वाष्टौ वरान् कृष्ण दातास्मि तव सत्तम । ब्रूहि यादवशार्द्दूल यानिच्छसि सुदुर्लभान् ।
इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्व्वणि आनुशासनिके पर्व्वणि मेघवाहनोपाख्याने चतुर्द्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥
॥ श्रीकृष्ण उवाच ॥ मूर्द्ध्ना निपत्य नियतस्तेजः सन्निचये ततः । परमं हर्षमागत्य भगवन्तमथाब्रुवं । १०२५
धर्म्मे दृढत्वं युधि शत्रुघातं यशस्तथाग्र्यं परमं बलञ्च । योगं प्रियत्वन्तव सन्निकर्षं वृणे सुतानाञ्च शतं शतानि ।
एवमस्त्विति तद्वाक्यं मयोक्तः प्राह शङ्करः । ततो मां जगतो माता धारिणी सर्व्वपावनी ।
उवाचोमा प्रणिहिता शर्व्वाणी तपसो निधिः । दत्तो भगवता पुत्रः शाम्बो नाम तवानघ ।
मत्तोऽप्यष्टौ वरानिष्टान् गृहाण त्वं ददामि ते । प्रणम्य शिरसा सा च मयोक्ता पाण्डुनन्दन ।
द्विजेष्वकोपं पितृतः प्रसादं शतं सुतानां परमञ्च भोगं । कुले प्रीतिं मातृतश्च प्रसादं शमप्राप्तिमावृणे चापि दाक्ष्यं । १०३०
॥ उमोवाच ॥ एवं भविष्यत्यरमप्रभाव नाहं मृषा जातु वदे कदाचित् । भार्य्यासहस्राणि च षोडशैव तासु प्रियत्वञ्च तथा क्षयञ्च ।
प्रीतिञ्चाग्र्यां बान्धवानां सकाशाद्ददामि तेऽहं वपुषः काम्यताञ्च । भोक्ष्यन्ते वै सप्ततिं वै शतानि गृहे तुभ्यमतिथीनाञ्च नित्यं ।